

C-3/21. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2021. január 4.

A kérdést előterjesztő bíróság:

High Court (Írország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2020. november 30.

Felperes:

FS

Alperesek:

The Chief Appeals Officer

The Social Welfare Appeals Office

The Minister for Employment Affairs

The Minister for Social Protection

A HIGH COURT (FELSŐBÍRÓSÁG, ÍRORSZÁG)

BÍRÓSÁGI FELÜLVIZSGÁLAT

[omissis]

AZ ALÁBBI FELEK KÖZÖTT:

FS

FELPERES

ÉS

A CHIEF APPEALS OFFICER (a szociális ügyekben előterjesztett jogorvoslatok elbírálásáért felelős hatóság vezetője, Írország), **A SOCIAL**

WELFARE APPEALS OFFICE (a szociális ügyekben előterjesztett jogorvoslatok elbírálásáért felelős hatóság, Írország), **A MINISTER FOR EMPLOYMENT AFFAIRS** (munkaügyi miniszter, Írország) **ÉS A MINISTER FOR SOCIAL PROTECTION** (szociális védelemért felelős miniszter, Írország)

ALPERESEK

Richard Humphreys bíró által 2020. november 6-án (péntek) meghozott ÍTÉLET

1. A jelen ügyben végső soron az a kérdés, hogy a felperes jogosult volt-e visszamenőlegesen az ír és román családi támogatások közötti különbségetben részesülni az Írországba 2016 novemberében/decemberében történő megérkezése és az ír családi támogatás iránti kérelem 2018. január 16-i benyújtása közötti időszak tekintetében.

Tényállás

2. A felperes (*leánykori nevén: FZ*) 1989 júliusában született Naszódon (Năsăud), Románia erdélyi részén. Születése óta román állampolgár, Románia 2007-es csatlakozása óta pedig uniós polgár volt.

3. 2012. augusztus 12-én házasságot kötött C-D.S-szel. A házasságból 2015 decemberében gyermek, P-L.S született. A felperes abban a hónapban a családi támogatás román megfelelője iránti igényt nyújtott be; a támogatást 2015 decemberében vagy 2016 januárjában kapta meg.

4. A felperes férje 2016 októberében Írországba költözött, hogy egészségügyi dolgozóként munkát vállaljon. Nem nyújtott be családi támogatás iránti kérelmet. A felperes és a gyermek ezt követően 2016 novemberében vagy decemberében Írországba költözött, és miközben továbbra is román családi támogatásban részesült, nem nyújtott be ír családi támogatás iránti kérelmet.

5. 2018. január 10-én családi támogatás iránti kérelem formanyomtatványt töltött ki, amely 2018. január 16-án érkezett a miniszterhez (ez utóbbi időpont minősült a kérelem benyújtása időpontjának). A formanyomtatvány 7. része a késedelmesen előterjesztett igényekre vonatkozik, azaz olyanokra, amelyeket a kérelmező vagy házastársa Írországba történő költözésének hónapját követően több mint tizenkét hónappal nyújtanak be. Visszamenőleges kifizetés iránti kérelem esetén tartalmaznia kell a kérelem késedelmes előterjesztésének okait. A felperes a formanyomtatvány e részét üresen hagyta, így – legalábbis kezdetben – nem kért visszamenőleges kifizetést. Az igénynek 2018 februárjában helyt adtak, és körülbelül ekkor véget ért a román családi támogatás folyósítása.

6. 2018. augusztus 13-án a felperes a Social Welfare Consolidation Act 2005 (a szociális ellátásokról szóló 2005. évi, egységes szerkezetbe foglalt törvény) 301. cikke alapján a határozat felülvizsgálatát kérte azon az alapon, hogy visszamenőleges kifizetésre lett volna jogosult. E kérelmet 2018. augusztus 22-én

elutasították. A felperes ezt követően 2018. augusztus 29-én fellebbezést nyújtott be, amelyet azonban 2019. február 12-én elutasítottak. **[eredeti 2. o.]**

7. A jelen eljárásban 2019. május 10-én az annak alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatot nyújtottak be azzal, hogy az elsődleges kérelem a 2019. február 12-i határozat felülvizsgálatára vonatkozott, valamint megállapítás iránti kérelmet nyújtottak be és az ügy Bíróság elé utalását kezdeményezték. [omissis] [eljárási kérdések]

A releváns uniós jog

8. A releváns uniós jogszabály a 987/2009/EK rendelettel végrehajtott, módosított 883/2004/EK rendelet. Előzményét a Règlement no. 4 du Conseil (J.O. no. 30 du 16 décembre, 1958, p. 597; a Tanács 4. sz. rendelete, HL 1958. 30., 597. o.) és az 574/72/EGK rendelettel végrehajtott 1408/71/EGK rendelet képezte.

9. A 883/2004/EK rendelet főbb rendelkezései között szerepelnek a következők:

- i. A (12) preambulumbekkezdés szerint *„[a]z arányosság fényében ügyelni kell annak biztosítására, hogy a tényállásokkal vagy eseményekkel kapcsolatos egyenlő bánásmód [helyesen: a tények és események azonos kezelésének] elve ne vezessen objektíve indokolatlan eredményekhez, vagy ugyanarra az időszakra vonatkozó azonos típusú ellátások halmozódásához.”*
- ii. A 76. cikk (4) bekezdése előírja, hogy a kérelmezők kötelesek a lehető leghamarabb értesíteni az illetékes tagállamok és a lakóhely szerinti tagállamok intézményeit a személyi vagy családi helyzetükben bekövetkezett minden olyan változásról, amely befolyásolja az e rendelet szerint az ellátásokra való jogosultságukat.
- iii. A 76. cikk (5) bekezdése ezt azzal egészíti ki, hogy a tájékoztatási kötelezettség tiszteletben tartásának elmulasztása a nemzeti jog szerinti arányos intézkedések alkalmazását vonhatja maga után, mindazonáltal ezek az intézkedések egyenértékűek a hazai jog szerint hasonló helyzetekben alkalmazandó intézkedésekkel, és az igénylők számára nem tehetik lehetetlenné, illetve túlzottan bonyolulttá a rendelet által rájuk ruházott jogok gyakorlását.
- iv. A 81. cikk akként szól, hogy *„[a]zt az igényt, nyilatkozatot vagy fellebbezést, amelyet egy tagállam jogszabályainak alkalmazásában e tagállam hatóságához, intézményéhez vagy bíróságához meghatározott időn belül be kellett volna nyújtani, el kell fogadni, ha azokat az előírt határidőn belül egy másik tagállam hasonló hatóságához, intézményéhez vagy bíróságához benyújtották. Ez esetben az a hatóság, intézmény vagy bíróság, amelyhez az igény, nyilatkozat vagy fellebbezés beérkezik, késedelem nélkül, közvetlenül vagy az érintett*

tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságainak közvetítésével továbbítja azt az először említett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága, intézménye vagy bírósága számára. Az ilyen igény, nyilatkozat vagy fellebbezés hatáskörrel rendelkező hatósághoz, intézményhez vagy bírósághoz történő benyújtása napjának azt a napot kell tekinteni, amelyik napon azt a másodszer említett tagállam hatóságához, intézményéhez vagy bíróságához benyújtották.”

10. Ami a 987/2009/EK rendeletet illeti, a (9) preambulumbekzdés a szociális biztonság területére jellemző összetettségre utal és úgy szól, hogy az a tagállamok minden intézményétől **[eredeti 3. o.]** a biztosítottak támogatására irányuló különös erőfeszítést követel annak elkerülése érdekében, hogy szankciókkal sújtsák azokat, akik nem juttatták el a kérelmüket vagy bizonyos információkat a 883/2004/EK rendeletnek megfelelően.

11. A főbb ítélkezési gyakorlat a következőket tartalmazza:

- i. A Bíróság az 1986. október 23-i van Roosmalen kontra Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid ítéletben (Európai Bíróság, C-300/84. sz. ügy, [EU:C:1986:402]) megállapította, hogy a korábbi rendeletet tágan kell értelmezni.
- ii. A Bíróság az 1996. október 24-i Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) kontra Picard ítéletben (Európai Bíróság, C-335/95. sz. ügy, [EU:C:1996:415]) megállapította, hogy valamely igénynek a kérelmező lakóhelye szerinti illetékes hatóságokhoz történő szabályszerű benyújtásának hiánya nem zárja ki a támogatás arányos kifizetése 574/72 rendelet szerinti szabályának alkalmazását. Ez azt mutatja, hogy a rendelet különböző elemei önállóan is alkalmazhatók, így bizonyos rendelkezések be nem tartása adott esetben nem jár a szóban forgó jogosultság elvesztésével.
- iii. A Bíróság a 2012. [szeptember 27-i] Partena ASBL kontra Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA ítéletben (Európai Unió Bírósága, C-137/11. sz. ügy, [EU:C:2012:593]) megállapította, hogy a rendelet rendelkezéseit akként kell értelmezni, hogy hozzájáruljanak a migráns munkavállalók szabad mozgásának lehető legteljesebb megvalósításához.
- iv. A Bíróság a 2015. június 4-i Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank kontra E. Fischer-Lintjens ítéletben (Európai Unió Bírósága, C-543/13. sz. ügy, [EU:C:2015:359]) megállapította, hogy a tájékoztatási kötelezettség betartásának elmulasztása nem szükségszerűen zárja ki a szociális védelem folytonosságát.
- v. A Bíróság a 2019. április 11-i Tarola kontra Minister for Social Protection ítélet (Európai Unió Bírósága, C-483/17. sz. ügy, [EU:C:2019:309]) 36. pontjában és más ügyekben is hangsúlyozta,

hogy a nemzeti jogra való utalás hiányában az uniós jogi rendelkezéseket önállóan és egységesen kell értelmezni az egész Unióban.

Az ír jog releváns rendelkezései

12. A nemzeti jog releváns rendelkezései többek között a következők:

- i. A szociális ellátásokról szóló 2005. évi, egységes szerkezetbe foglalt törvény 241. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy *„[b]ármely személynek az előírt módon igényt kell benyújtania az őt megillető támogatáshoz való jog gyakorlásához.”*
- ii. A 2005. évi törvény 241. cikkének (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy az, aki az előírt határidőn belül nem nyújt be családi támogatás iránti igényt, elveszti azt a jogát, hogy a kérelem benyújtásának napja előtti időszakra visszamenőleges kifizetést igényelhessen, *„kivéve, ha az igényt vagy a fellebbezést elbíráló tisztviselő megbizonyosodik az igény késedelmes benyújtásának alapos indokáról.”*
- iii. A 2005. évi törvény 301. cikke lehetővé teszi a határozatok felülvizsgálatát, és azt a felperes sikertelenül alkalmazta az alakszerű jogorvoslati kérelem benyújtása előtt. **[eredeti 4. o.]**
- iv. Az előírt határidő a 2005. évi törvény 220. cikke szerinti jogosult személlyé válástól számított tizenkét hónap; lásd: a Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 (S.I. No 243 of 2008) (a szociális jólétről [összevont igények, kifizetések és felügyelet] szóló 2007. évi rendelet [előírt határidővel kapcsolatos 3. sz. módosításáról] szóló 2008. évi rendelet [2008. évi 243. sz. rendelet]) által a Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007-be (S.I. No 142 of 2007) (a szociális jólétről [összevont igények, kifizetések és felügyelet] szóló 2007. évi rendelet [2007. évi 142. sz. rendelet]) beiktatott 182. cikk k) pontja.

A felhozott jogalapok

13. A jelen eljárás alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatban több olyan jogalap szerepel, amely önmagában nem alapozza meg a határozat megtámadását vagy másfajta intézkedés kezdeményezését:

- i. az (i)1. és a 2. ok csupán ténybeli nyilatkozat;
- ii. az (i)3. és a (ii)1. ok egyszerű jognyilatkozat, és
- iii. a (iii)1. és 2. ok nem érdemi kérelem, hanem csupán járulékos kérdésekre, jelesül az ügynek a luxemburgi Bíróság elé utalására és azt

követően a szociális ügyekben előterjesztett jogorvoslatok elbírálásáért felelős hatóság vezetője elé történő visszautalására vonatkozik.

14. Így csak három érdemi jogalap áll fenn: az (i)4. jogalap, az (ii)2. jogalap első bekezdése és a (ii)2. jogalap második bekezdése.

Az (i)4. jogalap: a román családi támogatásban való részesülés 883/2004 rendelet [81.] cikke szerinti igényként történő kezelésének elmulasztása

15. E jogalap úgy szól, hogy *„[n]em vitatott, hogy a felperesnek Romániában röviddel a fiának megszületése óta igénye áll fenn. Az elsőrendű alperes tévesen alkalmazta a jogot, amikor a Romániában az akkoriban fennálló igényt nem a 883/2004 rendelet 81. cikke szerinti, ír családi támogatás iránti igényként kezelte. Az elsőrendű alperes ezt azzal indokolja, hogy az ír igényt később nyújtották be. A szóban forgó rendelkezés ezen értelmezése túlságosan szűk és megszorító jellegű, ami téves ellentétes az uniós joggal. A Romániában fennálló igényt ír családi támogatás iránti igényként kellett volna kezelni attól az időponttól kezdve, hogy Írország vált az illetékes tagállammá (2016. október).”*

16. Mindazonáltal ez a kérdés – bár megfogalmazása kissé célzatos – az alábbiakban részletesebben [omissis] tárgyalt uniós jogkérdést vet fel. A felperes érvelésében ezen túlmenően azt sugallja, hogy az Írországba beutazó uniós polgárokat általánosságban tájékoztatni kell a támogatás kérelmezéséhez való jogukról, valamint arról, hogy milyen konkrét támogatásra lehetnek jogosultak. Egyebek mellett a felperes esetében az a probléma, hogy nem hivatkozott ilyen kötelezettségre, így bármilyen erre való utalás a jelen ügy keretein kívül esik.

A (ii)2. jogalap első bekezdése: a 883/2004 rendelet 76. cikkének alkalmazandósága

17. Ezen jogalap úgy szól, hogy *„[h]a az egyik tagállamban fennálló valamely igény a 883/2004 rendelet 81. cikke alapján egy másik tagállamban elfogadhatónak minősül, nehezen állapítható meg, hogy a jelen eljárás során miként lehetne alkalmazni a 76. cikk rendelkezéseit.”*

18. Bár ezen jogalap megfogalmazása nem optimális, mivel a felperes nem jogosult intézkedésre pusztán amiatt, hogy valami nehezen állapítható meg, annak lényege az, hogy a 76. cikknek való megfelelés hiánya nem zárja ki adott esetben a 883/2004 rendelet 81. cikke **[eredeti 5. o.]** rendelkezéseinek alkalmazását. Ez a későbbiekben részletesebben [omissis] tárgyalt uniós jogkérdést vet fel.

A (ii)2. jogalap második bekezdése: a tényleges érvényesülés elvének megsértése

[19. Ezen jogalap úgy szól, hogy *„[m]ásodlagosan és a fentiek sérelme nélkül [...] az elsőrendű alperes a 76. cikk (5) bekezdése első részének alkalmazásával megállapította, hogy mivel a felperes nem tett eleget a helyzete lényeges megváltozásának bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, nem alkalmazhatók*

»a nemzeti jogban hasonló helyzetekben alkalmazandó intézkedésekkel egyenértékű«, arányos intézkedések. Az elsőrendű alperes előadta, hogy ezen intézkedések minden igénylőre egyaránt vonatkoznak, és nem aránytalanok. Az elsőrendű alperes azonban nem vette figyelembe a 883/2004 rendelet 76. cikke (5) bekezdésének második részét, amely akként rendelkezik, hogy »ezek az intézkedések [...] az igénylők számára nem tehetik lehetetlenné, illetve túlzottan bonyolulttá az e rendelet által rájuk ruházott jogok gyakorlását.« A jelen ügyben pontosan ez történik, mivel az igény lehetetlenné vált.»

20. A 76. cikk (4) és (5) bekezdésének alkalmazhatósága esetén kérdésként vetődhet fel, hogy az eredmény aránytalan vagy – másodlagosan – ellentétes-e a tényleges érvényesülés elvével. A jelen eljárás alapjául szolgáló jogalapokat megjelölő írásbeli nyilatkozat e) pontjában szereplő jogi érvek nem alapozzák meg az eredmény aránytalanság miatti megtámadását, hanem kizárólag a tényleges érvényesülés elvére utalnak. Kétségtelen, hogy a felperes többek között annak megállapítását kérte, hogy a szociális ügyekben előterjesztett jogorvoslatok elbírálásáért felelős hatóság vezetője tévesen állapította meg, hogy az eredmény nem aránytalan, azonban az alperesek arra hivatkoztak, hogy ezt az intézkedést valójában egyetlen jogalap se támasztja alá. E kifogásnak a teljesen szokványos és ortodox eljárási szabályoknak megfelelően helyt kell adni – pusztán valamely intézkedés nem elegendő, mert azt valamely jogalaphoz alá kell támasztania –, ennél fogva meg kell állapítani, hogy az aránytalanságra vonatkozó kifogásra való hivatkozással a felperes nem lehet pernyertes ezen eljárásban. A tényleges érvényesülés elvének megsértésére alapított kifogás azonban megfelelő, és a későbbiekben részletesebben tárgyalt uniós jogkérdést vet fel.

A felvetődő uniós jogkérdések

21. Számomra úgy tűnik, hogy a fent megjelölt három érdemi jogalaphoz három uniós jogkérdés ered, és minden körülmények között célszerűnek tartom a Bírósághoz előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek az EUMSZ 267. cikk alapján történő benyújtását.

Az első kérdéstről

22. Az első kérdés az, hogy: az „igény” 883/2004 rendelet 81. cikkében szereplő fogalma a támogatás összegének minden egyes kifizetése esetén - még az eredeti kérelmet és az előző tagállam támogatás nyújtására vonatkozó eredeti határozatát követően is - magában foglalja-e az első tagállamtól valamely rendszeres támogatásban való részesülést (amennyiben a támogatást szabályszerűen a második tagállamnak kell megfizetnie)[?]

23. E kérdéssel kapcsolatos álláspont a következő:

- i. A felperes álláspontja szerint az igény fogalma a rendelet kiterjesztő értelmezése esetén magában foglalja a fennálló igény fogalmát.
[eredeti 6. o.]

- ii. Az alperesek álláspontja szerint az „igény” pusztán az eredeti igényt jelenti, és a 81. cikknek nincs értelme, ha azt fennálló „igényre” alkalmazzák, mivel ezen igény valamely tagállamhoz történő benyújtása e cikk alkalmazásában nem köthető konkrét naphoz. Azt is előadták, hogy a tagállamok közötti költözéskor már valamely ellátásban részesülő uniós polgárok esetében nem vonatkozik határidő a szociális biztonság iránti kérelem benyújtására, így jelentősen kedvezőbb bánásmódban részesülnek, mint azok az állampolgárok vagy más uniós polgárok, akik a másik tagállamba való beutazásuk időpontjában nem részesülnek szociális biztonsági ellátásban.
- iii. A kérdésre nemleges válasz adását javaslom. Egyetértek az alperesek érvével és nem fogadom el, hogy minden időszakos kifizetés új igénynek minősülne. Olyan kifizetésekről van szó, amelyeket az egyik tagállam hatóságainak egyetlen olyan határozata alapján teljesítenek, amellyel azok helyt adtak az eredeti igénynek. A későbbi kifizetések ugyanis egyszerűen érvényre juttatják ezt a határozatot, amelyet egyetlen eredeti igény alapján hoztak meg. Az igény jelentésének minden olyan időpontra történő kiterjesztése, amelyen valamely személy szociális biztonsági ellátásban részesül, anomáliát és az olyan uniós polgárok hátrányos megkülönböztetését eredményezne, akik a lakóhelyük szerinti tagállam megváltoztatásának időpontjában nem részesültek ellátásban.
- iv. A válasz kihatással van a jogvita kimenetelére, mivel a felperes érvének elfogadása esetén a megtámadott határozat indokolása téves lenne.

A második kérdésről

24. A második kérdés az, hogy: amennyiben az első kérdésre igenlő választ kell adni, abban az esetben, ha a szociális biztonság iránti igényt helytelenül nyújtották be a származási tagállamhoz, holott azt egy másik tagállamhoz kellett volna benyújtani, úgy kell-e értelmezni a másik tagállam 883/2004 rendelet 81. cikke szerinti kötelezettségét (konkrétan azt a kötelezettséget, hogy a származási tagállamhoz benyújtott igényt a másik tagállamban elfogadhatóként kell kezelni), hogy az teljes egészében független a felperes arra vonatkozó kötelezettségétől, hogy a 883/2004 rendelet 76. cikkének (4) bekezdése alapján helytálló tájékoztatást adjon a lakóhelyéről, így az eredeti tagállamhoz helytelenül benyújtott igényt a 81. cikk alkalmazásában a másik tagállamnak annak ellenére el kell fogadnia, hogy a felperes a másik tagállam joga által az igények benyújtására előírt határidőn belül nem nyújtott a lakóhelyéről a 76. cikk (4) bekezdésének megfelelő helytálló tájékoztatást [?]

25. E kérdéssel kapcsolatos álláspont a következő.

- i. A felperes álláspontja szerint erre a kérdésre igenlő választ kell adni, és az igény másik tagállamban elfogadhatóként történő kezelésére vonatkozó kötelezettség teljes egészében független attól, hogy a kérelmező eleget tesz-e a tájékoztatási kötelezettségnek. Utal a 2015. június 4-i Raad van bestuur van de Sociale verzekeringbank kontra E. Fischer-Lintjens ítéletre (Európai Unió Bírósága, C-543/13. sz. ügy), különösen annak 54. pontjára, amelyben a Bíróság megállapította, hogy a tájékoztatási kötelezettség betartásának elmulasztása nem szükségszerűen zárja ki a szociális védelem folytonosságát. **[eredeti 7. o.]**
- ii. Az alperesek álláspontja szerint e kérdés nem az első kérdésre javasolt válaszra tekintettel vetődik fel, de – ha felvetődik – arra nemleges választ kell adni, és az igény szabályszerű továbbítását lehetővé tevő helytálló tájékoztatás elmulasztása a gyakorlatban és elméletben is akadályát képezi a 81. cikk szerinti továbbítási eljárás alkalmazásának. A jelen ügyben alapvető jogi kötelezettségszegés történt. A felperes megsértette a 76. cikk (4) bekezdését, és a román hatóságok nem alkalmazhatták a 81. cikket, mivel a felperes soha nem jelezte számukra, hogy már Írországból lakott mielőtt ott családi támogatás iránti igényt nyújtott be.
- iii. Azt a választ javaslom, hogy a kérdés nem az első kérdésre javasolt válaszra tekintettel vetődik fel, de – ha felvetődik – arra az alperesek érvelésében megfogalmazott okok miatt nemleges választ kell adni.
- iv. Az e kérdésre adandó válasz azért eltérő, mivel a megtámadott határozat azon alapul, hogy a felperes nem tartotta be a 76. cikk (4) bekezdését.

A harmadik kérdésről

26. A harmadik kérdés az, hogy: az következik-e a tényleges érvényesülés általános uniós jogelvéből, hogy az uniós jogon alapuló jogok nem gyakorolhatók olyan körülmények között, mint a jelen eljárás körülményei (különösen olyan körülmények között, amikor az uniós polgár a szabad mozgáshoz való jogát a 76. cikk (4) bekezdése szerinti, arra vonatkozó kötelezettségének megszegésével gyakorolja, hogy a lakóhelye szerinti ország megváltozásáról értesítenie kell a származási tagállam szociális hatóságait) a szabad mozgáshoz való jog gyakorlásának helye szerinti tagállam nemzeti jogának azon előírása miatt, hogy az uniós polgároknak a családi támogatás iránti visszamenőleges igény érvényesítése érdekében a szóban forgó támogatást a másik tagállamban az ez utóbbi tagállam nemzeti joga által előírt tizenkét hónapos időszakon belül kell kérelmezniük?

27. E kérdéssel kapcsolatos álláspont a következő:

- i. A felperes álláspontja szerint sérült a tényleges érvényesülés elve, mivel nem adtak helyt a visszamenőleges kifizetés iránti igénynek.
- ii. Az alperesek álláspontja szerint a kérdésre nemleges választ kell adni, és nem sérült a tényleges érvényesülés elve. A tizenkét hónapos szabály semleges rendelkezés, amely mind az ír állampolgárokra, mind pedig az uniós polgárokra egyaránt alkalmazandó, és lehetőséget biztosít a visszamenőleges kifizetésre a kérelem 12 hónapon belül történő benyújtása vagy annak bizonyítása esetén, hogy a kérelemnek ezen határidőn belül történő benyújtására alapos okból nem került sor.
- iii. Erre a kérdésre is nemleges választ javaslok, és elfogadom az alperesek érvelését. Álláspontom szerint a felperes érvelésében alapvetően félreértelmezi a tényleges érvényesülés vizsgálatát. Az nem jelent biztosítékot arra, hogy helyt adnak valamely konkrét igénynek. Ilyen értelmezés esetén az uniós jogon alapuló igényeket a nemzeti jog (például az elévülés) alapján soha nem lehetne elutasítani a szociális területen túlmenően egyik olyan jogterületen sem, amely kapcsolódik az uniós joghoz, mivel ez az érintett kérelmező számára még akkor is lehetetlenné tenné vagy túlzottan megnehezítené az adott igény érvényesítését, ha az adott személy nem élt a jogok gyakorlásának [eredeti 8. o.] lehetőségével. Ez teljes egészében eltér az olyan jogtól, amely általánosságban nem biztosít észszerű lehetőséget a kérelmezők számára. Ez utóbbi típusú rendelkezés sérti a tényleges érvényesülés elvét; viszont nem sérti ezt az elvet az olyan semleges és észszerű jog, amelyre az adott kérelmező nem hivatkozik.
- iv. A kérdés ettől azért eltérő, mivel az alperesek az igény benyújtására rendelkezésre álló 12 hónapos határidőre a visszamenőleges folyósítás megtagadásának igazolása céljából hivatkoztak.

Végzés

28. Ennek megfelelően az eljáró bíróság a következőképpen rendelkezik:
 - i. Az EUM 267. cikk alapján a következő kérdéseket terjeszti az EUB elé:
 - [1]. Az „igény” 883/2004 rendelet 81. cikkében szereplő fogalma a támogatás összegének minden egyes kifizetése esetén - még az eredeti kérelmet és az előző tagállam támogatás nyújtására vonatkozó eredeti határozatát követően is - magában foglalja-e az első tagállamtól valamely rendszeres támogatásban való részesülést (amennyiben a támogatást szabályszerűen a második tagállamnak kell megfizetnie)[?]
 - [2]. Amennyiben az első kérdésre igenlő választ kell adni, abban az esetben, ha a szociális biztonság iránti igényt helytelenül nyújtották be a származási tagállamhoz, holott azt egy másik tagállamhoz kellett volna benyújtani, úgy kell-e értelmezni a másik tagállam 883/2004 rendelet 81. cikke szerinti

kötelezettségét (konkrétan azt a kötelezettséget, hogy a származási tagállamhoz benyújtott igényt a másik tagállamban elfogadhatóként kell kezelni), hogy az teljes egészében független a felperes arra vonatkozó kötelezettségétől, hogy a 883/2004 rendelet 76. cikkének (4) bekezdése alapján a lakóhelyéről helytálló tájékoztatást adjon a lakóhelyéről, így az eredeti tagállamhoz helytelenül benyújtott igényt a 81. cikk alkalmazásában a másik tagállamnak annak ellenére el kell fogadnia, hogy a felperes a másik tagállam joga által az igények benyújtására előírt határidőn belül nem nyújtott a lakóhelyéről a 76. cikk (4) bekezdésének megfelelő helytálló tájékoztatást[?]

- [3]. Az következik-e a tényleges érvényesülés általános uniós jogelvéből, hogy az uniós jogon alapuló jogok nem gyakorolhatók olyan körülmények között, mint a jelen eljárás körülményei (különösen olyan körülmények között, amikor az uniós polgár a szabad mozgáshoz való jogát a 76. cikk (4) bekezdése szerinti, arra vonatkozó kötelezettségének megszegésével gyakorolja, hogy a lakóhelye szerinti ország megváltozásáról értesítenie kell a származási tagállam szociális hatóságait) a szabad mozgáshoz való jog gyakorlásának helye szerinti tagállam nemzeti jogának azon előírása miatt, hogy az uniós polgároknak a családi támogatás iránti visszamenőleges igény érvényesítése érdekében a szóban forgó támogatást a másik tagállamban az ez utóbbi tagállam nemzeti joga által előírt tizenkét hónapos időszakon belül kell kérelmezniük[?]

- ii. Arra utasítja a felperest, hogy 28 napon belül nyújtsa be a High Court (felsőbbíróság) hivatalvezetőjéhez az EUB elé terjesztendő összes szükséges aktát és dokumentumot, és az ügy elbírálását a Bíróság határozathozataláig elhalasztja.